

FOAIA POPORULUI

Organul partidului național-țărănesc.

<p>Prețul gazetei :</p> <p>Pe an . . . . . 15 cor.</p> <p>Pe jumătate de an . . . . . 8 „</p> <p>Pentru străinătate . . . . . 20 „</p>	<p>Redacția și administrația :</p> <p>Cernăuți, strada Dominicului 16A</p> <p>Apare în fiecare Duminică.</p>	<p>Inseratele :</p> <p>Un rând petit odată . . . 40 bani</p> <p>De două ori . . . . . 70 „</p> <p>De trei ori . . . . . 100 „</p> <p>Un număr costă 30 bani.</p>
---	---	---

Păpușoiu.

Domnule redactor!

Să nu fie cu bănat, dacă mă pun eu, moșneag bătrân, să scriu la gazetă; adecă nu scriu eu cu mâna mea, ci-i spun fetei mele și ea pune pe hârtie durerea ce vreau să V'o povestesc. Nu știu de V'o plăcea cum scrie fata mea; dară să-i iertați, că de trei ani și mai bine, decând cu războiu, nu mai imblă la școală și nu știu, de n'a uitat ce a învățat în cei opt ani de când o port pe la școala cea mare din Cernăuți să fac profesoriță din ea; căci cu școlile de azi nu'nveți în 2 ani ce uiți într'o lună. Așa-i și cu fata mea: din atâta învățătură nu mai știe de-i doamnă sau țărăncă . . . Iacă-te m'o apucat gura pe dinainte și cât pe ce era să uit cu ce gând m'am fost pus să scriu.

Iacă-te, de ce-i vorba! În satul nostru nu se face păpușoiu. Din moși și strămoși suntem învățați să ne cumparam pentru iarnă păpușoiu din țară, uneori și din Moldova, fiecare cât și cum poate. De când cu războiu acesta grele timpuri ni-au ajuns! La început mai mergea cum mergea; ne încunjuram cu mai puțin, aveam însă totuși din ce să facem mămăligă. Apoi mai căpătam păpușoiu și dela stăpânire. A venit apoi potopul Rușilor și războiul cu România. Păpușoiu tot mai greu se căpăta și cine avea noroc se mai pricopsia cu câteva chile, dară și plătia de pomenia — până la 100 ruble și mai bine. Noi cu mintea noastră țărănească acini în lege de ce nu se alui. De urmașul meu și care să fie

pricina scumpetei; se putea doară aduce păpușoiu din Moldova și Rusia. Dușmanii caută chip și feliu, să nu căpătăm din nicăire pâne, ca să murim de foame — cum am văzut însă, când au fost Rușii pe aice, nici ei nu trăiesc în belșug, ci adese am putut vedea că cătanele rusești prădau, neavând ce mânca . . . .

Muntenii bieții în războiul acesta tot mai greu au dus-o decât cei dela țară. Acuma însă a ajuns muțul la deget. Nu avem păpușoiu! Ni s'a împărțit făină de grâu, făină de săcară — nouă ni trebuie însă păpușoiu. Care mai are vr'o peritură de cal, colindă șesurile și-și mai aduce ceva papușoiu — dară cu plală tare scumpă peste 150 de lei de coreț. Se află și niște gheșeftari, cari aduc păpușoiu de nu știu unde și-l vând cu 180 de lei corețul. Cine a mai auzit atâta ban pentru păpușoiu. În timp de pace dacă plătiam 12 lei, apoi tare scump ne păria — acuma însă unii sunt bucuroși dacă capătă cu 180 de lei. Și baba mea tot mă mână să mă pornesc cu mărtoaga mea la țară, să aduc păpușoiu. Eu știu însă că aceasta nu-i iertat. Stăpânirea a luat doară asupra sa toată gospodaria cu grâne și nimăruia nu-i iertat să cumpere pâne dela gospodari și mai puțin dela gheșeftari. Eu nu înțeleg, cum de pot imbla unii oameni pe căi ascunse și că stăpânirea suferă aceasta. Nu numai atâta dară și cu păpușoiu care vine dela stăpânire nu se face împărțeală cu rânduială, pentrucă se împărțește, fără de a întreba ori de unul are sau ba; se dă fiecăruia cu aceeași măsură. N'ar fi oare bine, ca

păpușoiul acesta dela stăpânire, puțin cât este, să se deie numai la aceia cari n'au nimică, ca să nu se pricopsiască și aceia cari și-au adus păpușoiu dela țară și au de prisos.

Și gândim noi cu mintea noastră proastă, cum de nu ia stăpânirea în mână cumpărarea păpușoiului dela țară, unde este în belșug, ci lasă ca să se facă gheșefturi. După cum auzim a pus stăpânirea prețul cu 19 lei de coreț și gheșeftarii îl vând cu 180 lei. Cum se poate una ca aceasta?

Noi te rugăm, domnule redactor, să spui toate aceste și deputaților noștri. Să-și aducă Dumniilor și de noi aminte în aceste timpuri grele, ca să nu uităm apoi și noi de Dumniilor la alegeri, căci bun e Dumnezeu nostru și vor veni timpuri, când li-or trebui deputaților glasurile noastre!

Cu sănătate **Moș Ionică.**

Soartea României.

(Cuvântarea rostită de deputatul *Aurel Onciul* în ședința sfatului împărătesc din 12 Iunie 1917.)

(Urmare și fine.)

Față de ideile de mai înainte, și anume de cea a formării unor state naționale izolate și de cea a unirii silite a popoarelor dunărene, formula unirii de voie a unor popoare coordonate s'a probat cu desăvârșire, implinindu-și chemarea de a asigura existența popoarelor acestora. Căci puterea rezultată din unirea Ungariei și Bohemiei cu țerile austriace și prin mijlocirea lor cu marea împărăție germană nu a ajuns numai a respinge năvălirile ulterioare ale Turcilor, ci chiar a recuceri țerile pierdute. Deja

trei ani după înființarea ei, noua federațiune își arată puterea, respingând la 1529 întâiul atac al Turcilor asupra Vienei. Izbânzii acesteia îi urmară printr'un veac și jumătate lupte crâncene neîntrerupte, cari ținură în loc pe Turci, pânăce Austria, după înfrângerea armatei turcești cu prilejul asediului al doile al Vienei, la anul 1683, putu trece la ofensivă și împinge pe Turci înapoi. Izbânzile de la Gran, Harkany, Szalankemen și de la Zenta au înfrânt puterea Turciei și i-au răpit prin tractatele de pace de la Carlovăț și de la Pojarovaț întreaga Ungarie dimpreună cu Transilvania, cu Croația, cu Slavonia și cu Banatul Timișoarii, mai departe Oltenia și partea de Nord a Sârbiei.

Ideia fundamentală a Austriei și chiemarea ei istorică ar fi cerut, ca lupta înprotiva Turciei să se continue până la eliberarea întregii văi a Dunării, deci până la cucerirea principatelor dunărene și a peninzulei balcanice, precum era planul genial al prințului Eugen de Savoia. Pentru popoarele cutari, unirea cu Austria ar fi însemnat mântuirea de jugul turcesc și un câștig de douë veacuri pentru cultura și progresul lor, iar Austria ar fi obținut pe de o parte la gurile Dunării o poziție strategică, care ar fi scăpat-o pentru totdeauna de grija vecinului rusesc, pe de altă parte putința dea-și completa popoarele sale, de a le da libertate și autonomie și astfel de a le garanta o viață națională nestingherită și ticită. Problema austriacă ar fi fost rezolvată pe deplin și pentru totdeauna.

Evoluția din nefericire a luat alt curs. Scăpată de primejdia turcească, curtea de la Viena încetă a căuta spre răsărit unde erau adevăratele interese ale Austriei și-și îndreptă privirea spre apus. Splendoarea chimerică a coroanei împărătești romane de națiune germană o farmecă atât de mult, încât ea uită de misiunea istorică a Austriei, lăsând să rămâie torzo ideia fundamentală a unirii tuturor popoarelor din valea Dunării spre apărare reciprocă, iar defectul acesta este izvorul tuturor mizeriilor. În faptul că monarchia cuprinde în sine în mare parte numai fărâmturi de popoare și nu popoare întregi zace pricina tuturor greutăților noastre

din lăuntru și din afară. În lăuntru faptul acesta ne ține locului, deoarece frica guvernelor, ca nu cumva coeziunea fărâmturilor de popor de pe ambele laturi ale frontierei să se arete mai tare decât adheziunea lor față de monarchie, le face să nu deie autonomie naționalităților și astfel să le împiedice a trăi după placul lor, precum o cere firea fiecărui popor. Urmarea acestei stări nefirești este continua luptă națională, care paș cu paș cu progresul cultural devine tot mai cruntă. Deși ea, precum a dovedit războiul de față, nu atinge măduva monarchiei, totuși face asupra străinătății impresia, parcă toate părțile ar vroi să se desfacă și totul se năruie.

Într'afară însă, starea noastră imperfectă inveninează raporturile noastre față de vecinii noștri din Balcani. Firea îi silește să stăruie la unirea tuturor conaționalilor într'un singur stat. La ținta aceasta duc douë căi; unul este împreunarea fărâmturilor naționale, situate afară de monarchie, cu monarchia, celalt detrunchierea părților naționale din Austria de la monarchie. A apuca calea dintâi, singur mântuitoare, monarchia se codește deja, de douë veacuri ba i se împotrivesc de-a dreptul. Drept aceea cei interesați, Sârbii și Românii, au apucat calea a doua, care după învățăturile istoriei duce la peire, la întâia ochire însă pare mai scurtă și deci ademenește. Încercarea aceasta însă neagă existența monarchiei și o silește drept aceea, din considerări de proprie conservare, să i se împotrivescă din răspuțeri. De astă dată ea a reușit. Lăsând lucrurile cum sunt, ea nu va scăpa de încercări repețite, câtă vreme popoarele dunărene rămân despărțite. Pe o pace trainică și pe o siguranță deplină, monarchia nu poate conta, decât dacă împreună întregul popor respectiv în sinul său. Împreunări de acestea nu se pot face prin concluze parlamentare, ci singur numai în războiu, iar războiul trebuia purtat de mult. Iubirea noastră întrecută de pace l'a tot amânat, pânăce el ni s'a impus cu de a sila, sub împrejurări mult mai nefavorabile. Acuma îl avem. El nu ar avea nici un rost și nu ar plăti colosalele jertve de bani și de sânge, dacă nu s'ar folosi pentru completarea necesară a monarchiei.

Întrucât și în ce mod se poate rezolva problema accasta la celelalte popoare ale monarchiei, nu vreau să o cercetez astăzi și de pe tribuna aceasta. O las în sama reprezentanților legitimi ai popoarelor acestora. Ca Român pot numai constata, că în privința Românilor sunt împlinite toate condițiunile. România adică, până înainte de războiu, a fost stăpânită de vre o miie de familii, mai toate de origine străină, cari însă împreunau în mâna lor întreaga putere politică și economică a țerii, hotăreau destinele ei și au început războiul înprotiva monarchiei. În fața familiilor acestora se află țerănimea românească, adevăratul popor român. Ea cuprinde 82% ale populațiunii întregi, nu înseamnă însă nimic în statul român, pentrucă este despoiată de toate drepturile politice și ruinată în starea ei materială.

Caracteristic pentru referințele politice în România este faptul, că conform datelor statistice oficiale, din cei 7,234.919 cetățeni români, constatați la recensământ, nu au avut drept de vot la ultimele alegeri, decât 101.265 sau 1,4%, pecând chiar în Germania conservativă 24% ale populațiunii sunt alegători. Dară și acești puținii alegători se împart în trei colegii, dintre cari cel dintâi cu aproape 15.000 de alegători și cu 75 de mandate formează, din cauza censului întrecut, domeniul proprietății mari, al doile cu 33.000 de alegători și cu 70 de mandate este rezervat cărturarilor târgoveți, aproape cu desăvârșire slujbași publici și din cauza aceasta dependenți de guvern, încât numai colegiul al treile cu 52.000 de alegători și cu 38 de mandate este merit a mijloci o reprezentanță oarecare țeranilor. În colegiul acesta însă — ceea ce este un lucru nemaipomenit în întreaga Europă și o specialitate a României — aleg lângă olaltă deodată cărturarii de la țeară, așiderea slujbași și dependenți de guvern, direct, țeranii însă indirect, prin delegați, aleși tot pentru 50 de alegători câte unul. Astfel numărul alegătorilor țerânești de aproape 900.000 se împarte prin 50, se reduce la 18.000 și rămâne în minoritate meșteșugită față de cei 34.000 de cărturari de la țeară. Sub împrejurările acestea nu este de mirare, că încă picior

vărat nu a călcat parchetul camerei române. Țerănimea română este lipsită de orice reprezentanță în legislație, și drept aceea și de dreptate în administrație, deoarece în România administrația nu este decât roaba legislației. Din pricina aceasta, țeranul român simte numai greul legii; de binefacerile ei, el nu are parte de fel.

Încă și mai rele sunt referințele materiale. Din cele opt milioane de hectare de pământ cultivabil în România, nu mai puțin de cinci sunt ale proprietății mari, pecând 900.000 de țerani trebuie să se încunjure cu aproape trei milioane, încât de familie țerănească de 5 suflete vine o suprafață de 2,7 hectare și de suflet chiar numai jumătate de hectar. Rodul unui loc așa de mic nu ajunge însă nici măcar pentru hrană, necum pentru o casă cum se cade și mai puțin pentru o cultură mai înaltă. Urmarea rețelor acestora este o atrofie continuă cu boale dese și cu moarte timpurie, o stare mizerabilă de locuință și de sanitate și un analfabetism prea răspândit. Poporul pierе în calicie și în întunec.

Țeranii sufăr sub relele acestea așa de greu, că de repetite ori, tot în răstimpuri de douezeci de ani (așa la 1888 și la 1907), se scoală cu arma în mână înprotiva împilatorilor lor. Dară răscoala a fost totdeauna înecată în sânge. Căci chiar ficiorii țeranilor, îmbrăcați în uniforme cătănești, și credincioși jurământului lor ostășesc, trăgeau la porunca puternicilor în părinții lor și-i culcau la pământ. Cu puterea nu a mers, dară nici cu binele. Căci boierimea stăpânitoare a știut totdeauna să zădărnicească orice încercare de a da și țerănimii partea de drepturi ce i se cuvine. Desnădăjduită, țerănimea română și-a plecat capul și nu așteaptă mântuirea ei decât de afară.

Că sub împrejurările acestea ea nu este încântată de sistemul de până acuma, nu-i de mirare. Dinprotivă. Ea îl osândește cu desăvârșire, urește din fundul inimei guvernul și-i cel puțin rece față de casa domnitoare. Nici măcar regele Carol, cu toate că a domnit aproape jumătate de secol și a făcut multe pentru splendoarea de afară a României, nu a putut prinde rădăcini în inimile poporului. De urmașul său, compromis

prin un războiu nenorocit, nici nu poate fi vorbă. Pentru aceea zace ascunsă în sufletul țeranului român credința în puternicul domnitor din »Viana« depărtată. După zisa moșilor și strămoșilor, încă de pe timpul Războaielor cu Turcii, »Împăratul« trece în ochii lui de o ființă mai înaltă, de scut al creștinătății și de ocrotitorul chiebat al celor slabi și împilați. Numai împăratul poate să-l mântuească. Având credința aceasta, țerănimea română nu numai că nu ar privi cu ochi răi înlocuirea »Regelui«, străin de sufletul său, prin »Împăratul«, încunjurat de o aureolă, ci din contra ar vedea în ea amurgul unui viitor mai fericit.

Nu este de lipsă decât de a-i da libertatea de a-și croi însă soartea, și țerănimea română, adevăratul popor românesc, spontan, prin o manifestare impozantă, cu majoritate covârșitoare, ar proclama, încă înainte de ce se sfârșește războiul, pe împăratul Austriei rege al României, unind astfel România cu Austria. Pentru soluțiunea aceasta sunt date toate condițiunile. În ce grad ea corespunde dorințelor întregului popor român, dovedește faptul, că chiar dușmani aprigi ai monarhiei, precum Take Ionescu și răpăosatul Nicu Filipescu, azmutau la războiu înprotiva Austriei pe cuvânt că: ori anectăm noi țerile române ale Austriei, ori Austria anectează țeara românească; în orice caz, idealul național, unirea tuturor Românilor se realizează. Și apoi, fruntașii de căpetenie ai României erau gata, să-l imbie pe răpăosatul archiduce Franz Ferdinand, în care Români aveau cea mai mare încredere, cu coroana României.

Efectul alegerii împăratului de rege al României ar fi împreunarea României cu monarhia austro-ungară, iar forma în care s'ar realiza unirea personală, care împăratul o poate indeplini orișicând, pe temeiul prerogativelor sale, deoarece nici constituția austriacă, nici cea ungurească nu prevede consimțirea corpurilor legiuitoare pentru primirea unei coroane nouе, și România își poate acoperi toate chiebtuielele din veniturile ei, fără să aibă lipsă de un ajutor bănesc din partea monarhiei. Nu are decât să se extindă sancțiunea pragmatică, care regulează succesiunea, și asupra României; de alta țeara s'ar

cărmui însași după voința împăratului și a poporului român.

Alăturarea României ar însemna pentru casa domnitoare și prin mijlocirea ei și pentru monarhie un spor enorm al puterii. Monarhia ar deveni stăpână pe Dunăre, artera ei de căpetenie, ar obține în România un grănar bogat, ar înlocui frontiera sucită din Cărpăți de o lungime de 650 de kilometri prin o linie dreaptă de numai 250 de kilometri de a lungul barierii Prutului sau și mai bine a Nistrului, și ar dispune la apărarea ei de un nou milion de ostași viteji, după firea lor fără îndoială tot așa de credincioși împăratului, ca și țeranii români din Austria și din Ungaria, cari în tot decursul istoriei lor au fost totdeauna gata să-și dovedească credința față de împărat prin sângele lor și chiar și în războiul de față au dovedit-o șiroaie de sânge, vărsat în ascultare mută (aplause prelungite). Abia prin alăturarea României s'ar asigura cu temei frontiera spre răsărit și influența legitimă a monarhiei în Balcani.

Noi Români însă, după dorința cea mai fierbinte a tuturor conaționaliilor noștri, din Bucovina și Maramurăș, din Banat și Transilvania, din Besarabia și România, ne-am uni în urmă sub același sceptru și am dobândi în Austria Mare garanția unei evoluții naționale nestingherite. Acesta este scopul nostru principal, și drept aceea noi nu avem de făcut rezerve. Fără de rezervă aderăm monarhiei. În cadrul ei însă, și conform misiunii ei istorice, și noi, ca și toate celelalte neamuri ale împărăției, vroim în deplină libertate, pe baza autonomiei celei mai largi, să trăim traiul nostru național, după placul nostru. Și noi cerem locul nostru la soare — în Austro-Ungaria! (aplause prelungite).

Cântece de războiu.

I.

Trandafir frate veri bine,
Ce năcaz duc eu pe lume
Când eram să am drăguță
M'au făcut o cătănuță
Și m'au dat la țalifon
Zi și noapte să nu dorm,
Țalifon și țaligram
Grijă și spaimă să am;

Nu mi-ar fi greu aicea
De-ași putea face ceva
Cum să vorbesc cu mândra
Căci mândra nu ști ca mine
Toate veștile din lume!
Știu, mândra ziua ce lucră
Știu și seara ce mânâncă
Noaptea cu cine se culcă
Știu că Sêrbul a fugit
Știu că Rusu-i greu bătut
Și de-acuma ce-o fi 'n lume
Vin' prin țalifon la mine.
Știi tu mândră ce gândesc,
Zile 'ntregi când odihnesc,
Să te milduești la noi
Cât a mai ținea războiu;
Vină că-i păcat de tine
Ca să șezi în sat cu nime
Că ești tânără frumoasă
Făcută și mlădioasă.
Și de vii aici la mine
Jur mândră că ți-a fi bine
Te 'mbrac mândru cătunește
Te 'nvăț a vorbi nemțește
Ordinanți să te slujească
Ca pe-o fată boerească
Căci de-am fi mândr' amândoi
Nu mi-ar păsa de războiu
Dar așa mă depărtez
Nu știu una ce lucrezi
Și cu cine te iubești.
Că la mine rar gândești
De-ai gândi mândră mai des,
Ai veni ca să mă vezi
Tu poți veni ori și când
Că nu ești sub jurământ.
Dară eu mândră am jurat
Pentru țară și 'mpărat
Și tot la un an de zile
Am venit mândră la tine
Am șezut câteva zile
Și-apoi ear la bătălie
De cu seară până 'n zori
Pot să mor de zece ori
Și de seară până 'n noapte
Te trece cumplita moarte.

Auzit dela frunțașul Ioan Carciuc,
Ioan Bolocan, sergent.

Știri mărunte.

Numiri de profesori. Încă din anul 1913 sunt câțiva tineri evalificați pentru profesură la școlile medii, fără însă ca până azi să fi fost numiți în post definitiv. Fiind acuma școlile din Bucovina redeschise, avem nădejde, că în fine totuși vor urma numirile aceste, considerând și greutatea materiale, cu care au să se lupte acești suplenți.

Facultatea teologică dela universitatea din Cernăuți a fost redeschisă înainte de 2 luni. Prelegerile urmează regulat. Înscrierile se pot face încă și acuma. Ministeriul de culte a dat încuviințarea, ca pentru anii pierduți în urma invaziunii dușmane să se calcule auzitorilor de teologie un an în termenul cursurilor.

O carte despre România. Dep. Aurel Onciul a tipărit în editura Friedrich Andreas Perthes în Gotha sub titlul „Wirtschaftspolitisches Handbuch von Rumänien“, o carte foarte interesantă despre România. Scopul ei este de a mijloci străinilor cunoștința situației interne a țării. În formă conciză descrie d. Onciul în șase capitole oamenii și țeara, apoi starea economică, culturală, politică și socială a țării, considerând și dezvoltarea istorică. Feliul original al autorului de a vedea lucrurile, de a li da explicațiunea adevărată și de a urmări ideile conducătoare în toate consecințele, fac din cărticica aceasta ocazională o scriere de mare însemnătate. Cine voiește să câștige o icoană adevărată despre România să citească cartea aceasta; s'o citească însă mai ales Românii, cari voiesc să-și cunoască țeara.

Cazuri de moarte. D-na Alexandra Neșciuc, mama actuarului consistorial Eugen Neșciuc, a repaosat în 17 Ianuarie în etate de 71 de ani. În mormântarea a aflat loc Dumnică în 20 Ianuarie în Cernăuți cu o pompă deosebită, la care au participat șeful țării contele Ezdorff, cea mai mare parte din intelectualii români din Cernăuți și o mulțime de străini. — Primit abia acuma știrea, că înainte de 4 săptămâni a repaosat inspectorul școlar al districtului Sucevii Nicu Tarasievici, un pedagog și organizator dibaciu. — Din Vatra Dornei ni se comunică, că consilierul sup. Pinteș Ternoveanu a repaosat după un morb scurt și grav. Îmbatrânit în servicii la fondul religionar d. Ternoveanu și după pensionare și-a pus cunoștințele și puterile încercate în serviciul obștesc, îngrijind cu iscusință de administrația băilor fondului religionar din Vatra Dornei. — Jertfă datoriei sale a căzut preotul din Vama, pâr. Tit Iliuț. La împlinirea datoriei sale ca preot, el a fost nimerit de o ghiulea dușmană, rămânând pe loc mort.

Îngrijirea refugiaților. La năvălirea Rușilor în Bucovina în vara anului 1916 au fost siliți, să fugă o parte bună din locuitori. Între acești pribegi s'a aflat și o mulțime de gospodari români, cari au fost adunați într'o tabără la Ober-Hollabrunn lângă Viena. Cu toată îngrijirea de care s'au bucurat ei din partea deputaților noștri și a comitetului pentru îngrijirea pribegilor din Viena, acești sermani, cari și-au fost părăsit vatra și copiii, au dus zile grele, nefiind deprinși cu obiceiurile și viața în țările din apus și ducând dorul casei. Acuma la o parte din ei li s'a dat voie să se în-

toarcă pe la vetrele lor. Nădejduim, că și celor rămași în tabără, cărora nu li e încă iertat să se întoarcă, nefiind satul lor încă liber de dușman, în scurtă vreme se va încuviința întoarcerea în țeară. Dacă și satele lor sunt încă în mâinile dușmane nu înțelegem, de ce să nu li să deie voie, să se întoarcă în Bucovina, așezându-se într'un sat oarecare. Pentru îngrijirea pribegilor, cari se întorc în țeară, s'a constituit în 14 l. c. un comitet sub conducerea dep. dr. Ipolit Tarnavschi. Nu ne îndoim, că acuma comitetul acesta se va interesa și de soarta celor, cari n'au fost părtași de fericirea, de a se putea întoarce acasă și va căuta să li înlesniască întoarcerea în Bucovina.

Semințe. În urma evenimentelor de războiu și din cauza lipsei de lucrători și de cai gospodarii noștri nu și-au putut face sămănăturile de toamnă ca de obicei. De aceea vor trebui să samene mai mult la primăvară. La cei mai mulți li lipsește însă sămânța. Atât stăpânirea prin biroul pentru traficul cerealelor cât și consiliul cultural au îngrijit, ca să căpătăm semințele necesare din apusul monarhiei. Toți gospodarii, cari n'au sămânță pentru sămănăturile de primăvară, trebuie să anunțe cât de curând prin primărie la capitănie, cât li trebuie din fiecare feliu de sămânță de primăvară.

Sare și petroleu. Din mai multe părți primim plângeri la redacție, că pela sate e mare lipsă de sare și petroleu și mai ales, că unii gheșeftari vând cu prețuri foarte mari atât sarea (până la 3 coroane de chilogram), cât și petroleu (până la 6 coroane de ocă). Cât despre sare nu înțelegem lipsa și scumpetea cea mare. Știm, că comitetul țării și-a dat multă silință până ce a isbit să capete sare din Galiția și că aduce destulă sare în Bucovina. Îi rugăm pe cetitorii noștri, să ne aducă la cunoștință cazuri concrete de pela sate și anume atât ce privește lipsa de sare cât și numele acelor gheșeftari cari cer prețuri nerușinate. Aducând aceasta la cunoștința comitetului țării, îl rugăm, să ni comunice, cu care preț ar trebui să se vândă sarea pe la sate, ca să putem publica aceasta în gazeta noastră. Cât despre petroleu, lipsa e mare în toată împărăția. Lipsa însă nu dă dreptul, de a vinde petroleu atât de scump. O ocă de petroleu n'ar trebui să coste mai mult de 80 bani.

Calendar Ianuarie 1918

Ziua	Calendarul vechiu	Cel nou
Duminică	14 SS. P. uciși în Sinai	27
Luni	15 Cuv. Pavel	28
Marți	16 Inch. cu lanț Ap. Petru	29
Miercuri	17 Cuv. Antonie	30
Joi	18 Atanasie și Kiril	31
Vineri	19 Cuv. Macarie	1 Faur
Sâmbătă	20 Cuv. Eutim	2
Duminică	21 C. Maxim	3
Luni	22 A. Timot.	4
Marți	23 M. Clement	5
Miercuri	24 C. Xenia	6
Joi	25 C. Grigorie	7
Vineri	26 Arcad.	8
Sâmbătă	27 Ad. m. — Gură de aur	9